

غزل شماره ۳۶۴

مابی غمانِ مستِ دل از دست داده ایم
هم رازِ عشق و هم نفسِ جامِ باده ایم

بر مابسی کمانِ ملامت کشیده اند
تا کارِ خود ز ابروی جانان کشاده ایم

ای گلِ تو دوشِ داغِ صبحی کشیده ای
ما آن شقایقیم که با داغ زاده ایم

سیرمغان ز توبه ناگر ملول شد

کوباده صاف کن که به عذر ایستاده ایم

کار از تومی رود، مددی ای دلیل راه

کانصاف می دهیم و ز راه او قناده ایم

چون لاله می مسین و قدح در میان کار

این داغ بین که بر دل خونین نهاده ایم

گفتی که حافظ این همه رنگ و خیال چیست

نقش غلط مسین که همان لوح ساده ایم

تفسیر فال

دل به دریا زده‌اید و از افشای رازهای خود هیچ هراسی ندارید. این احساس شجاعت و اعتماد به نفس ناشی از آن است که دیگر خسته شده‌اید و به مرحله‌ای رسیده‌اید که می‌خواهید همه کارها را یکسره کنید و به نتایج ملموس دست یابید. در این مسیر، تنها خودتان هستید که می‌توانید به اهدافتان برسید؛ شما قدرت و اراده لازم را دارید تا بر موانع فائق آیید. برای کاری که انجام می‌دهید، نه تنها دلیل محکمی دارید بلکه مدرک کافی نیز برای اثبات صحت آن در اختیار دارید. این نکته بسیار حائز اهمیت است که حق کسی را پایمال نمی‌کنید؛ شما با احترام به حقوق دیگران، در پی تحقق آرزوها و خواسته‌های خود هستید. یکرنگ بودن شما باعث می‌شود تا مانعی سر راهتان سبز نشود و بتوانید با سرعت بیشتری به حاجات خود برسید، چراکه صداقت و پاکی نیت همیشه راهگشای انسان‌هاست.

به کوشش : [پارسی دی](#)

منبع تفسیرها: [آلامتو](#) و [سلام دنیا](#)